

На нѣколко крачки отъ себе си сложихъ листъ сива хартия, на хартията кжсче пържена слапина, отгоре — сухи листа (за да се не забелѣзва) и почнахъ да чакамъ.

Чакахъ дълго. Мислѣхъ си, нищо нѣма да излѣзе. Но скоро чухъ цвѣрчене.

„Мишка“, казахъ си азъ, но когато пакъ се чу цвѣрчене, и то близу, разбрахъ, че цвѣрчеше земеройка.

Тя не бѣше далечъ; азъ чувахъ какъ шумолѣха сухитѣ листа. Тя се приближаваше сѣ повече, дойде съвсемъ близу до хартията, засумтѣ, и задуши въздуха. Най-после скоро дойде до сланината и почна да яде.

Азъ се мжчехъ да не дишамъ, за да я не изплаша. Но нѣщо изшумѣ, изхруска, и моята гостенка изчезна...

Азъ си отидохъ у дома и бѣхъ много доволенъ, че видѣхъ малката гадинка. Но решихъ непременно да се запозная съ нея по-отблизу, и дори да я уловя живо, за да я наблюдавамъ въ кжщи.

Следъ нѣколко дена и това стана. Земеройката падна въ капана, който бѣхъ поставилъ подъ моя джбъ между купчина сухи листа. Мъничка, съ остра муцунка, съ нѣжна сивокестенява кадифяна кожа, тя идеше къмъ това мѣсто отъ една стара парасяна миша дупка.

Слънцето току що бѣ зашло, но въ гората вече притъмнѣваше и стана влажно. Гладна, както винаги, земеройката бързо и дълбоко пое нѣколко пжти въздухъ съ своето остро рилце, душеше наоколо презъ всичкото време, изтърча много скоро и ловко, като змийче, па ту се скриеше между пад-